

La relativitat del bé (els sofistes)

En ètica, s'anomena **relativisme** a aquella manera de pensar que consisteix en dir que el que està bé i el que està malament depèn de les circumstàncies. El punt de vista contrari seria el d'aquells que consideren el bé i el mal com a **valors absoluts**, al marge que canviïn les circumstàncies històriques o geogràfiques. El relativisme considera que les accions humanes poden ser considerades bones o dolentes segons les circumstàncies determinades en què es desenvolupi cada acció, i mai mitjançant la generalització consistent en dir que una acció és sempre bona o sempre dolenta.

L'absolutisme més fàcil de comprendre és aquell que defineix el que està bé i el que està malament en funció d'uns manaments suposadament revelats per Déu. Per exemple, el setè i el desè manaments de la Llei de Déu dels cristians ordenen respectivament «no robar» i «no desitjar els béns d'una altra persona». Segons aquest punt de vista, totes dues accions serien dolentes i aquesta valoració no canviaria en diferents èpoques històriques ni en diferents països, cultures, etc. El relativisme, en canvi, consideraria que totes dues accions estan condicionades en gran manera per les circumstàncies. Així, per exemple, en algunes èpoques i cultures s'ha considerat legítima l'apropiació d'allò que s'aconsegueix pel «dret de conquesta»; en d'altres, es considera un negoci legítim copar els clients de la competència o fer-se amb la majoria de les accions d'una empresa mitjançant maquinacions financeres... El que faria que s'avaluessin d'una manera o d'una altra el dret de conquesta o la cultura dels